

РЕШЕНИЕ

№ 163

гр. Плевен, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАЛОЯН В. ГЕРГОВ

Членове: РУМЕН П. ЛАЗАРОВ
ЕМИЛ СТ. БАНКОВ

при участието на секретаря М. СЛ. Й.
в присъствието на прокурора В. Ил. Д.
като разглежда докладваното от КАЛОЯН В. ГЕРГОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20234400600371 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава „XXI” от НПК.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на подсъдимия Т. В. Т. от гр. Ч.Б., обл. П., ЕГН *****, подадена чрез защитника му адвокат Б. П. от АК – Плевен, срещу Присъда № 17 от 02.02.2023 г., постановена по НОХД № 1784/2021 г. по описа на Районен съд – гр. Плевен. В жалбата се навеждат доводи за неправилност на първоинстанционния съдебен акт. На първо място се излагат възражения относно описаната в обвинителния акт фактическа обстановка, като се сочи, че същата не конкретизира в детайли участието на подсъдимия във всяко едно от действията и конкретните деяния, за които е повдигнато обвинението. На следващо място, се заявява, че не е описано по категоричен начин и авторството на деянието в основния акт на държавното обвинение. Излагат се съображения, че не е безспорно установен размерът на дадената сума, а именно, че същата е в размер на 3600 лв., като пострадалата в съдебно заседание била заявила, че дадената от нея сума е в размер на 1000 лв. В заключение се отправя искане да бъде отменен първоинстанционният съдебен акт.

С атакуваната присъда РС - Плевен е признал подсъдимия Т. В. Т. роден на *** година в град Ч.Б., живущ в град С., българин, български гражданин, с основно образование, неженен, безработен, осъждан, ЕГН ***** за

виновен в това, че за времето от *** година до *** година, в град П., при условията на опасен рецидив, с цел да набави за себе си имотна облага, възбудил и поддържал заблуждение у лицето Е. Л. Ч. от село ***, П. област и с това й причинил имотна вреда в размер на 3 600 лева, като на основание чл. 211 предложение III във вр. с чл. 209 ал. I във вр. с чл. 29 ал. I букви „А“ и „Б“ от НК във вр. с чл. 54 от НК му е наложил наказание от четири години „лишаване от свобода“, при първоначален „строг“ режим на изтърпяване.

На основание чл. 45 от ЗЗД подсъдимият Т. бил осъден да заплати на Е. Л. Ч., ЕГН ***** сумата от 3 600 лева, представляваща обезщетение за нанесените й в резултат на престъплението имуществени вреди.

С горецитирания съдебен акт РС-Плевен се е произнесъл и по разносните в размер от 144 лв., представляващи държавна такса върху уважения размер на гражданския иск, като ги е възложил на подсъдимия, който следва да ги заплати на Районен съд-Плевен.

В открито съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура - Плевен моли съда депозираната жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна и присъдата на първостепенния съд да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Конституираната като граждански ищец – Е. Ч. изразява становище, че е съгласна с изложеното от прокурора.

Процесуалният представител на въззивния жалбоподател – адв. Б. П. поддържа въззивната жалба. Счита, че обвинението не е доказано. Моли съда да отмени първостепенният съдебен акт и да признае подсъдимия за невинен.

Подсъдимият Т. Т. се явява лично в съдебно заседание. Моли съда да намали размера на наказанието, с оглед ангажираността му като баща на три деца. Излага твърдение, че действителният размер на дадената му от св. Е.Ч. сума е по-нисък.

Плевенският окръжен съд като взе предвид оплакванията, съдържащи се в жалбата, становищата на страните, събраните по делото доказателства и като провери изцяло правилността на невлязлата в сила присъда по реда на чл.314, ал.1 от НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.319 от НПК, отговаря на изискванията на чл.320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваната присъда, първоинстанционния съд е анализирал в цялост събраните в хода на съдебното следствие доказателства и е приел за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият Т. В. Т. е роден на *** година в град Ч.Б., живущ в град С., българин, български гражданин, с основно образование, неженен, безработен, осъждан, ЕГН *****.

На 28.06.2019 година свидетелят М. С. постъпил в Затвора в гр. Плевен

за изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“. Същото било изтърпяно на 19.01.2021 година. Преди да постъпи в затвора, свидетелят М. С. живеел на съпружески начала със свидетелката Е. Ч..

Подсъдимият Т. Т. постъпил в Затвора Плевен на 26.06.2020 година за изтърпяване на наказание лишаване от свобода за срок от 6 месеца, наложено му със съдебен акт на Районен съд София по НОХД № 10499/2020 година по описа на същия съд. Във връзка с изпълнението на това наказание подсъдимият пребивавал в Затвора Плевен до 20.11.2020 година, когато бил освободен. По същото време, свидетелят Л. Л. също изтърпявал наказание лишаване от свобода в Затвора Плевен. Негов приятел бил свидетеля А. Б. И..

През периода 26.06.2020 година до 20.11.2020 година, през време на изтърпяване на наложените им наказания лишаване от свобода, свидетелите М. С., Л. Л. и подсъдимият Т. установили приятелски отношения. Подсъдимият казал на М. С., че имал агнета за продаване. Постигнали договореност помежду си, когато Т. бъде освободен от Затвора в гр. Плевен да се свърже със свидетелката Е. Ч. и да и продаде 5 агнета по 80 лева всяко или общо за сумата от 400 лева. Ч. била уведомена за тази тяхна договорка по време на един от редовните си разговори по телефона със С..

Свидателят М. С. знаел за съществуването на процедура по условно предсрочно освобождаване от наложеното наказание лишаване от свобода. От други лишени от свобода бил уведомен, че именно подсъдимият имал възможност да му помогне, за да бъде освободен по – рано от пенициарното заведение. Свидателят С. решил да говори с подсъдимия и да го помоли да му съдейства за предсрочното му освобождаване. С. бил много настоятелен като използвал всяка възможност, за да разговаря с подсъдимия по същия въпрос. Подсъдимият Т. го уверил, че познава адвокат от град С. на име И. С., който бил много вещ в производствата по предсрочно освобождаване. Подсъдимият казал на С., че след като излезе от затвора ще разговаря лично с адвоката си и ще го ангажира от името на С.. За целта, свидетелят М. С. следвало да му предостави паричната сума от 4000 лева.

Малко преди да бъде освободен от Затвора в гр. Плевен, подсъдимият Т. помолил свидетеля Л. за услуга. Попитал го има ли навън доверен човек на когото да поръча да получи паричната сума от жена в размер на 400 лева. Същият следвало да преведе малка част от нея на друга жена – посочена от подсъдимия, а остатъка за преведе по сметка на подсъдимия Т. в Затвора Плевен. Свидателят Л. се съгласил да услужи. Обадил се по телефона на своя приятел А. И. и му казал какво трябва да направи. И. на свой ред се съгласил.

През месец октомври на 2020 година свидетелката Е. Ч. била потърсена от подсъдимия Т. на телефонен номер, предоставен му от съпруга и С.. Разбрали се да се видят за плащането на петте броя агнета общо за сумата от 400 лева. Междувременно подсъдимият Т. поръчал на свидетелката Ч. да преведе чрез Easy pay същата сума на лице А. Б. И..

На 27.10.2020 година свидетелката Е. Ч. превела през Easy pay сумата

от 400 лева на свидетеля А. Б. И.. Той от своя страна, в изпълнение на поетия към Л. ангажимент превел сумата от 150 лева на бившата приятелка на Л., 50 лева на лице П. В. В., останалите пари на банкови сметки на Л. Л. и сумата от 150 лева на името на Т. В. Т..

На 16.11.2020 година свидетелката Е. Ч. изтеглила бърз кредит от 1300 лева, за да има готовност да плати когато и се обади лицето, за което говорел М. С. в връзка с постигнатите между тях договорености.

На 20.11.2022 година подсъдимият Т. Т. бил освободен от Затвора Плевен. Малко след това се обадил по телефона на свидетелката Е. Ч. на номера, даден му от свидетеля М.. Срещнали се отпред на портала на сградата на шивашка фирма „Д.“, в която към този момент Ч. работела. След като се запознали подсъдимият започнал да разказва на Ч. колко били тежки условията в Затвора Плевен и че можел да помогне на М. С. да излезе по – рано. Разказал и за адвокатката си от град С., който го бил изкарал за шест месеца, след което пак щял да влиза там. Подсъдимият Т. звучал много убедително, свидетелката Е. Ч. му повярвала и в същия ден му дала парична сума от 1000 лева, които носела в себе си, приготвени за закупуването на агнета. За последните така и не станало дума. Последното обстоятелство Ч. споделила със С. в разговор, проведен по – късно. Свидетелят М. С. разбрал от Ч., че същата била дала на подсъдимия паричната сума от 1000 лева, за да излезе по скоро от затвора и се съгласил с това.

След известно време, подсъдимият отново потърсил свидетелката Ч. и и поискал още 1000 лева, за да съдейства на С.. Тогава свидетелката Ч. посетила заложна къща в град П. и оставила там златни пръстени и златен синджир, за които получила същата сума и я предала на подсъдимия. Не взела документ за сдържане, тъй като познавала човека на име С., работещ там и му имала доверие.

В продължение на няколко последователни дни подсъдимият Т. звънял по телефона на свидетелката Ч. и искал пари. Неколкократно същата му предоставяла суми в размер от по на 200 лева от заплатата си. В един от многобройните разговори подсъдимият Т. казал на Ч., че за предсрочното освобождаване на С. следва да се плати сума от още 900 лева за прокурора. Уведомил я, че в себе си имал 300 лева, от предишните 1000 лева които вече му била дала, но трябва още 600 лева. Тогава свидетелката Ч. потърсила помощ от своите роднини по сватовство – свидетелите А. Р. и С. М. – майка и баща на М. С.. свидетелката Ч. вече им била разказала за обещаното от подсъдимия Т. и че същият имал нужда от още пари, за да освободи сина им по – рано от Затвора Плевен. По същото време свидетелят М. С. се обадил на Е. Ч. по телефона и и казал да продаде електрожен и резачка за дърва, които притежавали, а парите да даде на подсъдимия. Ч. споделила това с родителите му, но те категорично забранили.

Около средата на месец ноември на 2020 година подсъдимият се обадил по телефона на свидетелката А. Р.. Уведомил я, че трябва да му осигурят още

600 лева, в замяна на което той щял да уреди сина и да бъде освободен от затвора веднага. Подсъдимият успял да убеди Р. в истинността на твърденията си като и казала, че това са последните пари, които трябва да се дадат на някакъв началник. свидетелката Р. взела от дома си стереоуредба, собственост на сина и свидетеля с. С. и заедно с Е. Ч. отишли в заложна къща в град П., стопанисвана от А. Г. Ц.. Към тях се присъединил и подсъдимия Т.. За стереоуредбата марка „Сони“, свидетелката Р. получила сумата от 450 лева. Същата сума, ведно с 150 лева нейни лични средства/ общо 600 лева/ предала на подсъдимия Т.. Последният взел парите и обещал, че до края на деня М. С. ще бъде освободен от затвора и ще се прибере вкъщи. Нищо от обещаното не се случило и тогава А. Р., с. М. и Е. Ч. разбрали, че Т. ги е измамил.

След тази среща подсъдимият Т. престанал да отговаря на обажданията на Е. Ч.. След многократни опити да се свърже с него, най - после успяла, но Т. заявил, че обещаното им не може да се случи, заминавал за Г. и понастоящем не можел да и върне нито стотинка.

На 08.12.2020 година, М. С. депозирал жалба в РП-Плевен.

По случая било образувано и проведено досъдебно производство като след внасяне на обвинителния акт в РС-Плевен и проведено съдебното производство е постановен крайният съдебен акт, който е предмет на разглеждане в настоящото въззивно наказателно производство.

Изводите на първоинстанционния съд, че така изложената фактическа обстановка се установява от събрания доказателствен материал, а именно: гласните доказателствени средства, съдържащи се в показанията на свидетелите Е. Ч., А. Р., М. С., с. С., А. Ц., А. И. и С. М., разпитани непосредствено в съдебно заседание, включително дадените в хода на досъдебното производство и приобщени по реда на чл. 281 ал. 4 във вр. ал. 1 т. 2 предложение второ НПК; писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК, а именно:копие от договор за паричен заем № *** година / ср. 71 -75 от материалите по досъдебното производство;/ Договор за предоставяне на поръчителство № *** година/ стр. 76 – 79 от материалите по досъдебното производство;/ договор за потребителски кредит № *** към искане № *** година/ стр. 80 – 83 от материалите по досъдебното производство;/ заложен билет № ***, издаден от Заложна къща „М. Ц.“ ЕООД/ стр. 84 от материалите по досъдебното производство;/ справка – анализ на данни, съдържащи се в разпечатки от мобилни оператори по ДП № 8419/2020 година по описа на РП- Плевен № УРИ -940р-4083/02.07.2021 година/ стр. 95 от материалите по досъдебното производство/, както и бюлетин за съдимост на подсъдимия Т. В. Т. са правилни и законосъобразни.

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка по делото по съществото си кореспондира изцяло с тази, установена от първата инстанция. Фактическите констатации на първостепенния съд са обосновани и почиват на правилен анализ на събрания по делото доказателствен материал, поради

което не се наложи настоящата инстанция да ги ревизира. Контролираният съд не е допуснал превратно тълкуване на доказателствените източници по делото. Внимателният прочит на мотивите към атакувания акт сочи на обективен анализ както на оправдателните, така и на осъдителните доказателства и доказателствени средства. Съставът на Плевенския районен съд е отчел съществуването на определени противоречия в доказателствения материал, обсъдил ги е внимателно и всеобхватно, и след като е обективирал убедително и ясно оценката си на доказателствените източници, е посочил кои факти и въз основа на какви доказателства приема за установени и кои доказателства и по какви причини отхвърля. Тази му дейност е извършена в пълно съответствие с правилата на логиката и към нея не могат да бъдат отправени никакви упреци. Съдът е ценил доказателствата в съответствие с действителното им съдържание, като не е допуснал изопаченото им и/или превратно тълкуване. Обсъждайки доказателствата и средствата за тяхното установяване, районната инстанция е достигнала до обосновани и законосъобразни фактически и правни изводи, които напълно се споделят от настоящия съдебен състав.

Чрез депозираната въззивна жалба, подсъдимия, чрез своя служебен защитник, изразява общо недоволство, касаещо правилността на атакувания съдебен акт. Прегледът на жалбата разкрива пестеливост откъм заявени конкретни оплаквания по отношение постановената присъда и развитото се съдебно производство пред РС-Плевен, което обаче в никакъв случай не рефлектира върху нейния сезиращ ефект, доколкото въззивната инстанция разполага не само с правомощията, но и със задълженията регламентирани в чл. 313 и чл. 314 от НПК.

Не могат да бъдат споделени доводите на защита за не правилност на съдебния акт на първоинстанционния съд и за липсата на конкретизация на участието на подсъдимия Т. в действията по осъществяването на престъпния състав. Възприетите от първата инстанция фактически отношения относно основните факти са правилно установени, като при съвкупната оценка на събраните по делото доказателства не са допуснати логически грешки. Свидетелите са разпитани от първоинстанционния съд при съблюдаване на задълженията му по чл. 13 НПК. Независимо един от друг всички свидетели са установили личните си възприятия относно стеклите се обстоятелства. В мотивите към присъдата не се установява тенденциозна избирателност при позоваване на гласните доказателствени средства. Подобни съмнения се разсейват напълно и от извършения от първоинстанционния съд анализ на свидетелските показания както поотделно, така и съпоставяйки информацията, дадена от различните свидетели. За обосноваване на фактологията си, първостепенният съд е извършил анализ на приобщената по делото доказателствена съвкупност, кредитирал е част от събраните доказателства, а друга – не, излагайки, макар и отчасти лаконични аргументи защо.

Правилно първоинстанционният съд е кредитирал дадените в хода на

съдебното следствие и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК показания на свидетелите Е. Ч., А. Р., М. С., с. С., А. Ц., А. И. и С. М., като последователни и непротиворечиви.

Показанията на св. Е. Ч., дадени в хода на досъдебното производство и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК са изключително подробни и детайлни относно времето, мястото и механизма на деянието. В показанията си св. Е. Ч. възпроизвежда хронологично и конкретно обстоятелствата, при които подсъдимият е осъществила контакт с нея след излизането си от затвора, където се запознал и със св. М. С., с когото св. Ч. живеела на семейни начала. Възпроизвежда и съдържанието на разговора между тях, проявената от подсъдимия Т. настоятелност и убедителност, относно възможността си да „изкара“ св. М. С. от затвора за 3 месеца, причините, мотивирали свидетелката да му се довери и да предостави исканите от Т. парични суми. От показанията ѝ се установява, че подтикната от създадената от въззивния жалбоподател представа, че същият ще съдейства за предсрочното освобождаване от затвора на св. М. С., неколkokратно му предоставяла парични суми – пред фирма „Д.“; пред заложна къща, в която заложила златните си пръстени и златно синджирче, като получената сума предоставила на Т.; отново пред заложна къща, в която отишла заедно с майката на св. М. С., за да заложи музикалната уредба на брата на св. М. С. – св. С. С., като получената сума, към която добавили още 150 лв.; предоставила на подс. Т. два златни пръстена, които получила от бащата на св. М. С. и мобилен телефон, които подсъдимият заложил в заложна къща и задържал получената сума като му предала и още 200 лв., с които разполагала. Посочва, че всичките суми, които му предоставила били на обща стойност от 3600 лв.

Настоящата инстанция, както и първостепенната, не отчита тенденциозност в обсъжданите гласни доказателствени средства, а напротив – намира същите за високо информативни, хронологично структурирани, подробни и описателни относно темпоралната линия, локацията и динамиката на осъществените деяния. Показанията на пострадалата в пълна степен корелират по своето съдържание с останалите гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите А. Р., М. С., с. С., А. Ц., А. И. и С. М., с приобщените по делото писмени доказателства. С оглед така изложеното въззивният съдебен състав счита, че изложеното от св. Ч. кореспондира с обективната истина по делото и отразява реално възприетите и добросъвестно възпроизведени от нея факти.

Безспорно изложеното от свидетелката Ч. кореспондира с приобщените по делото писмени доказателства - копие от договор за паричен заем № *** година / стр. 71 -75 от материалите по досъдебното производство/; Договор за предоставяне на поръчителство № *** година/ стр. 76 – 79 от материалите по досъдебното производство/; договор за потребителски кредит № *** към искане № *** година/ стр. 80 – 83 от материалите по досъдебното производство/; заложен билет № ***, издаден от Заложна къща „М. Ц.“

ЕООД/ стр. 84 от материалите по досъдебното производство/ от които са видни кратките периоди от време през които св. Ч. е намирала начини да си набавя парични суми, както и времето им съответствие с твърдените от нея престации по отношение на въззивния жалбоподател.

От приложената по делото справка – анализ на данни, съдържащи се в разпечатки от мобилни оператори по ДП № 8419/2020 година по описа на РП-Плевен № УРИ -940р-4083/02.07.2021 година/ - стр. 95 от материалите по досъдебното производство несъмнено се установява проведена комуникация между подсъдимия и свидетелката Ч. към инкриминирания период.

Въззивният състав изцяло споделя изводите на първостепенния съд относно пълната кредитируемост на показанията на свидетеля М. С. – в това число приобщените такива от досъдебно производство по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2 НПК, като последователни и безпротиворечиви. От тях се установява познанството между него и Т. Т. – състояло се в затвора, където всеки един от тях изтърпявал наказание „лишаване от свобода“. В показанията си св. М. С. посочва и познанството между подс. Т. и св. Ч.. Споделя, че св. Ч. му казала за направеното подс. Т. предложение да освободи св. М. С. от затвора в замяна на предоставянето на парична сума от страна на св. Ч.. По идентичен начин, като св. Ч. споделя за предоставени от нея суми на подс. Т., именно с оглед по-ранното освобождаване на св. М. С. от затвора– пред фирма „Д.“ в гр. П., за предоставени на подс. Т. суми пред заложна къща, след неколккратно извършени залагания на ценности – златни накити, собственост на св. Ч., мобилният му телефон, както и златни накити, собственост на леля му, които били също заложени, а получената сума – предадена на подс. Т.. В показанията си св. М. С. категорично заявява, че преди подс. Т. да излезе от затвора, същият му дал имена и ЕГН на св. А. И., на когото св. Е. Ч. трябвало да преведе сума в размер на 400 лв. по „Изи пей“, която следвало да бъде използвана от подсъдимия, за да съдейства за по-ранното освобождаване на свидетеля М. С. от затвора. Категорично заявява, че общата сума, която знае, че е предадена от св. Ч. на подс. Т. е 3600 лв.

Изложеното от свидетеля М. С. намира потвърждение и в показанията на свидетеля Л. Л., които са кредитирани като правдиви от първоинстанционния съд. В тях свидетелят Л. посочва по идентичен начин, че се уговорил със свидетеля А. И. да му бъде преведена парична сума, с която следвало да се разпорежи по указан от подсъдимия Т. начин.

Така заявеното от св. М. С. обстоятелство за осъществен превод по „Изи пей“ на А. И., се установява и от показанията на св. А. И., дадени в хода на ДП и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, в които споделя, че му била преведена сумата от 400 лв. от жена, която не познава. С него се бил свързал негов приятел от затвора – св. Л. Л., който му казал, че по сметката му ще бъдат преведени пари и му указал начина, по който да се разпорежи с получената сума. Част от нея бил превел именно по сметка на

подс. Т..

Показанията на св. с. С. – брат на св. М. С. напълно кореспондират с показанията на св. Ч. и св. М. С., С. М. както и св. А. Ц.. В показанията си, дадени в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд споделя, че майка му А. го помолила да даде музикалната си уредба, марка „Сони“, за да я заложи в заложна къща, защото ѝ трябвали пари. Изложеното напълно кореспондира и с приложеното по делото писмено доказателство – Заложен билет № ***, издаден от Заложна къща „М. Ц.“ ЕООД – лист 84 от ДП, издаден на името на св. А. Р. Р.. От заложния билет е видно, че срещу сумата от 450 лв. е заложена колона, марка „Сони“. Правилно същите са ценени от първоинстанционния съд като относими, правдиви и достоверни, доколкото намират потвърждение и в показанията на св. А. Ц., собственик на заложна къща „М. Ц.“, дадени в хода на досъдебното производство приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, който е представил на разследващите органи и заложният билет.

Правилно първоинстанционният съдът е ценил показанията на свидетеля С. С. М. – баща на Св. М. С. като правдиви и напълно кореспондиращи с останалите кредитирани от съда свидетелски показания и писмени доказателства. В тях свидетелят възпроизвежда споделеното от св. Ч. относно подс. Т., който ѝ поискал пари, за да бъде синът му – М. С. освободен „по-рано“ от затвора. Св. Ч. му споделила, че му предоставила сумата от 1000 лв., като впоследствие му предоставяла и други суми. Споделя, че св. Ч. и св. А. били заложили злато на сестра му, за да осигурят исканата от подс. Т. сума. Споделя за извършени с оглед постигането на посочената цел, а именно осигуряването на още пари, които да бъдат предоставени на подс. Т. – залагане на златните накити на св. Ч., мобилния телефон на св. М. С. и музикалната уредба на св. с. М.. Като категорично заявява, че не е постигнат резултатът, с оглед постигането на който са предоставяни парите на подс. Т. С подс. Т. се срещали св. Ч. и жена му св. А. Р.. Показанията на свидетеля С. М. намират потвърждение в показанията и на неговата съпруга – св. А. Р.. От тях се установява, че св. Ч. ѝ споделила, че подс. Т. се свързал с нея и обещал да спомогне синът ѝ да бъде освободен по-рано от затвора, ако му бъде предоставена парична сума. Св. Ч. му дала веднъж 1000 лв. Впоследствие св. Ч. му давала още пари. Заложили златото на сестрата на св. С. С., както и нейно собствено злато, като всички пари св. Ч. давала на св. Т.. Заедно със св. Ч. заложили музикалната уредба, принадлежаща на сина ѝ С. М. в заложна къща в гр. П.. За нея взела 450 лв., като додала още 150 лв. и станали общо 600 лв., които св. Ч. лично предала на подс. Т., който ги чакал до заложната къща.

Относно обясненията на подсъдимия Т., правилно първоинстанционният съд е отчел двойнствената им процесуална природа – от една страна, същите съставляват гласно доказателствено средство, а от друга, биха могли да представляват и линия на защита на подсъдимото лице. Това е така. Ето защо и обясненията винаги следва да бъдат анализирани с

нужната критичност и след съпоставка с целия доказателствен материал. Именно след такъв анализ, първият съд е стигнал до правилните изводи, че обясненията на подсъдимия Т. не следва да бъдат приемани с доверие. Аргумент в тази насока е обстоятелството, че заявеното от подсъдимия противоречи както на показанията на свидетелите Е. Ч., А. Р., М. С., С. М.. В дадените в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, подс. Т. е потвърдил получаването на парични суми от св. Ч., както и познанството си с нея и св. М. С., но категорично заявил, че сумите му били предавани от св. Ч., за да се разплати с адвокат в гр. С., който щял да съдейства на св. М. С. за предсрочното му освобождаване от затвора. Посочваното от подсъдимия име на адвоката, с който е осъществявал комуникация по повод освобождаването от затвора на св. М. С. било адв. И. П. С.. Правилно първоинстанционният съд е отчел, че изложеното от подсъдимия категорично се опровергава от изисканата официална справка от Висшия адвокатски съвет, видно от която, в адвокатските колегии в Република България няма вписано като адвокат лице с имената И. П. С..

В подкрепа на защитната теза на подсъдимия се явяват показанията на св. В. Т. – баща на подс. Т., М. И. – интимна приятелка на подсъдимия и О. И., които съдят правилно е ценил като непоследователни и лишени от конкретност. Св. М. И. и св. О. И. твърдят, че са ходили с подс. Т. до гр. С., за да се среща подсъдимият с адвокат, но не могат да посочат неговото име и адрес. Правилно първоинстанционният съд е отчел обстоятелството, че тези свидетели са и лично заинтересовани от изхода на наказателното производство, предвид предмета на делото и близките лични отношения, която имат с подсъдимия Т. и не следва да бъдат кредитирани.

По възраженията, касаещи съдържанието на обвинителния акт, настоящият съдебен състав намира същите за неоснователни. Разпоредбата на чл. 248, ал. 3 предвижда, че в съдебно заседание пред първоинстанционния съд не могат да се правят възражения за допуснатите нарушения на процесуалните правила по ал. 1, т. 3, които не са били поставени на обсъждане в разпоредителното заседание, включително и по почин на съдия-докладчик, или които са приети за несъществени. В хода на проведеното разпоредително заседание пред първоинстанционния съд защитникът на подсъдимия е заявил, че счита, че не са налице допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване процесуалните права на подсъдимия Т.. Предвид което, съдят намира, че възможността да бъдат навеждани доводи за подобни нарушения е процесуално изчерпана. Освен това разпоредбата на чл. 320, ал. 2 от НПК предвижда, че с жалбата или протеста не могат да се правят възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в досъдебното производство, с изключение на тези, свързани с допускане, събиране проверка и оценка на доказателствата и доказателствените средства. Въпреки това и за пълнота на проверката на въззивната инстанция, следва да се отбележи, че обвинителният акт отговаря на всички законови изисквания и има всички

необходими реквизити – по смисъла на чл. 246 от НПК.

Въззивната инстанция намира, че при правилно установена фактическа обстановка и верен анализ доказателствената съвкупност, първостепенният съд е направил и правилни правни изводи досежно съставомерността на поведението на подсъдимия, както от обективна, така и от субективна страна, а именно, че същият е осъществила престъпния състав по чл. 211, предл. трето, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1 б. „а“ и б. „б“ от НК, за което му е повдигнато обвинение с внесения в съда обвинителен акт.

Солидаризирайки се с правните изводи на първостепенния съд и на основата на така изяснената фактическа обстановка, въззивният съд намира от правна страна следното:

Престъплението "измама" е резултатно престъпление, увреждащо обществените отношения, свързани с правото на собственост. За да бъде осъществен съставът по чл. 209, ал. 1 от НК е необходимо от обективна страна деецът да е извършил действия по възбуждане и/или поддържане на заблуждение, в резултат на което жертвата се разпорежда със свое имущество в полза на дееца или на трето лице. В този смисъл престъплението измама се характеризира с два предмета – измаменото лице и ощетеното имущество. Изпълнителното деяние се изразява в неправомерна дейност по въвеждане или поддържане на заблуждение, която формира невярна представа у пострадалото лице относно факти от действителността. От значение е и поведението на жертвата, която мотивирана от създадената невярна представа, извършва акт на имуществено разпореждане с произтичащите от това вредоносни последици. Деянието е довършено с настъпването на имотната вреда за пострадалия.

В конкретният случай доказателствената съвкупност по делото категорично и безсъмнено обезпечава единствения възможен и правилен извод, че подсъдимият Т. В. Т. с цел да набави за себе си имотна облага възбудил и поддържал заблуждение у св. Е. Ч., че той може да помогне на св. М. С., с когото св. Е. Ч. живеела на семейни начала, да излезе по-рано от затвора, в който изтърпявал наказание по влязла в сила присъда. Въз основа на така възбуденото и поддържано от подсъдимия Т. заблуждение св. Ч. взела решение и предавала на подсъдимия Т. последователно суми в общ размер на 3600 лв.

Чрез така извършения акт на имуществено разпореждане на пострадалата Е. Ч. била причинена имуществена вреда на стойност от 3600 лева.

Правилно контролираният съд е приел, че авторството на деянието е безспорно установено по конкретното дело. Същото се установява от кредитираните от първостепенния съд свидетелски показания, както и писмените такива.

Налице е и особената причинна връзка между деянието и престъпния резултат. Последният – имотната вреда е настъпил като пряко следствие от имущественото разпореждане, осъществено от измаменото лице, което от

своя страна в следствие на неправилната представа, формирана и поддържана у него относно условията и основанията на разпореждането.

Въпреки пестеливата аргументация на изводите на първоинстанционният съд, правилно същият е отчетел обстоятелството, че по отношение на подсъдимия Т. е налице и квалифициращият престъпната дейност признак, визиран в разпоредбата на чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК - "опасен рецидив", което съответно се е отразило върху правната квалификация на извършеното от подсъдимия престъпно деяние, а именно такава по чл. 211, предложение трето от НК.

Подсъдимият Т. е извършил престъплението, след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по чл. 66 от НК и след като бил осъждан два или повече пъти на лишаване от свобода за умишлени престъпления от общ характер, като поне за едно от тях изпълнението на наказанието не е отложено по чл. 66 НК. Такива осъждания за подсъдимия Т. са: 1. по НОХД № 190/2015 г. по описа на РС - Кнежа за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3 и 4 пр. 1 и 2 и т. 7 вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 28, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК и престъпление по чл. 343в, ал. 2 вр. ал. 1 от НК. С последното му било наложено едно общо наказание в размер от 1 година „Лишаване от свобода“ при първоначален строг режим в затвор. 2. по НОХД № 170/2018г. по описа на РС-Кнежа за престъпление по чл. 345, ал. 2, вр. ал. 1, с което му било наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер от 3 месеца при първоначален общ режим на изтърпяване. 3. НОХД № 10499/2020 г. по описа на СРС за престъпление по чл. 206, ал. 3, вр. ал. 1, т. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК, като наложеното наказание е „лишаване от свобода за срок от 6 месеца, което да бъде изтърпяно при строг режим. Наказанието било изтърпяно на 20.11.2020 г. Гореизложеното води до извод, че са налице хипотезите на чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК.

От субективна страна, за да бъде съставомерно деянието, е необходимо деецът да е действал при форма на вината пряк умисъл и с особена користна цел – да набави за себе си или за друго имотна облага. Съдържанието на прекия умисъл включва няколко момента, а именно деецът да предвижда, че в резултат на неговото въздействие върху измаменния, е създал невярна представа или поддържал вече създадената такава. Деецът трябва да съзнава, че в резултат от неговите неправомерни действия жертвата ще извърши акт на имуществено разпореждане, с което ще бъде ощетена. Престъпната дейност на подсъдимият е съставомерна и от субективна страна, като деянието е осъществено при форма на вина пряк умисъл – подсъдимият Т. Т. е съзнавал обществената опасност на деянието си (въвеждането в заблуждение на св. Е. Ч.), предвиждал е настъпването на общественноопасните последици от това деяние (настъпването на имотна вреда за пострадалата Ч.), като пряко е целял настъпването на този престъпен резултат. Освен това, деянието е осъществено и с користна цел – подсъдимият Т. Т. е целял набавянето на имотна облага за себе си в резултат на осъщественото от св. Е. Ч.

имуществено разпореждане. За умисъла на подсъдимият следва да се правят изводи от обективните обстоятелства по делото. Както се посочи по-горе, от събраните по делото доказателства се установи, че подсъдимият не е имал намерение да предаде предоставените от св. Ч. на адвокат, който да съдейства за освобождаването на М. С. от затвора, в който изтърпявал наказание лишаване от свобода, а да ги задържи за себе си – изложил е пред св. Ч. невярното твърдение, че познава адвокат – И. С., който ще съдейства на св. М. С., с когото св. Е. Ч. живеела на семейни начала в процедура по условно предсрочно освобождаване, да излезе по-рано от затвора, в който изтърпявал наказание по влязла в сила присъда, като се свърже с адвокат в гр. С., който да съдейства на св. М. С., но такъв контакт с адвокат не е осъществен, което безспорно се установи от кредитираните от съда свидетелски показания и писмени доказателства, както и приложената по делото справка от Висшия адвокатски съвет на Република България, от която се установи, че в регистрите на българската адвокатура не фигурира адвокат с имената И. П. С..

По изложените съображения, правилно и в съответствие с разпоредбата на чл. 303, ал. 2 от НПК, подсъдимият Т. В. Т. е била признат за виновен за извършеното от него престъпление по чл. 211, предл. трето, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1 б. „а“ и б. „б“ от НК.

По отношение на наказанието:

При индивидуализация на наказанието, първоинстанционният съд е направил своя анализ отчитайки предвиденото за гореописаното престъпление по чл. 211, предл. трето, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1 б. „а“ и б. „б“ от НК наказание лишаване от свобода от три до десет години, както и разпоредбата на чл. 54 от НК, като е наложил наказание "лишаване от свобода" в размер от 4 години.

Наказанието е индивидуализирано при хипотезата на чл. 54 от НК. В случая не са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, нито е налично едно такова, което да е изключително и да води до налагане на наказание при условията на чл. 55 от НК. Настоящата съдебна инстанция намира, че неправилно първоинстанционният съд е ценил като смекчаващо вината обстоятелство възрастта на подсъдимия. Т. Т. е роден на *** г., като към момента на извършване на престъпното деяние е бил навършил 32 години. Възраст която не може да бъде ценена нито като много ниска, близка до навършване на пълнолетие, нито граничеща с престарялост. Съдът не констатира да са налице и другите две посочени от първоинстанционния съд като смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно социално и семейно положение. В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, както и пред въззивния съд подс. Т. заявил, че има три деца, но по делото липсват данни, както и самият подсъдим не е заявил, че полага грижи за тези деца. Освен това действително подсъдимият не е трудово ангажиран, но посоченото обстоятелство не може да обоснове и приетото от съда затруднено социално положение. Подсъдимият сам се е поставил в

положение да не е трудово ангажиран, предвид трудоспособната си възраст и липсата на заболявания, които биха му попречили да полага труд. Предвид изложеното, настоящата инстанция счита, че не са налице смекчаващи вината и отговорността на подсъдимия обстоятелства. Относно отегчаващите отговорността обстоятелства, настоящата съдебна инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, че като такива следва да бъдат отчетени желанието на подсъдимия за облагодетелстване по неправомерен начин, предходната съдимост, а именно такава, която не се е отразила върху квалификацията на деянието като опасен рецидив. Изхождайки от гореизложеното, Плевенски ОС намира, че след като се съобразят всички индивидуализиращи отговорността обстоятелства се налага извода, че контролирания съд с необосновано снизхождение е определил на подсъдимия наказание лишаване от свобода към минимума от предвиденото в разпоредбата на чл. 211 от НК наказание, въпреки, че е отчел превес на отегчаващите отговорността обстоятелства.

Липсата на съответен въззивен протест прави процесуално недопустимо увеличаването на наложеното на подсъдимия наказание от настоящата инстанция.

Предвид изложеното, съдът намира и за неоснователно искането на подсъдимия да бъде намален така определеното от първоинстанционния съд наказание в размер на четири години „лишаване от свобода“.

На следващо място, съдът намира, че не са налице основания за въззивна намеса по отношение на обжалваната присъда в гражданско-осъдителната ѝ част. В съответствие с нормата на чл. 45 от ЗЗД подсъдимият Т. е осъден да заплати на гражданския ищец Е. Ч. обезщетение в размер на причинените на последната имуществени вреди, съответстващи на стойността на щетата, която е претърпяла в резултат на престъпната дейност на подсъдимия. Не са налице нито основания за отмяна на присъдата на Районен съд - Плевен в тази част, нито за намаляване на присъденото обезщетение, доколкото размерът му съответства на размера на действително претърпените имуществени вреди от гражданския ищец. Относно възражението на подсъдимия и неговия защитник, касаещо размера на причинената с деянието имуществена вреда, съдът намира същото за неоснователно, предвид безспорно установеният размер на същата от кредитираните от съда свидетелски показания и писмени доказателства.

С оглед изхода на делото законосъобразно в тежест на подсъдимия са били възложени сторените по делото разноски.

При извършената на основание чл. 314 от НПК служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт не се констатираха основания за неговото отменяване и макар да се констатираха основания за неговото изменение чрез увеличаване на наказанието, то поради липсата на процесуални предпоставки и възможности за това /не е подаден съответен протест и/ или съответна въззивна жалба/, Окръжен съд - Плевен намери, че

същият следва да бъде потвърден изцяло.

Водим от горното и на основание чл.338 от НПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 17 от 02.02.2023 година, постановена по НОХД № 1784/2021 г. по описа на Районен съд – гр. Плевен.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

□

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____